

במדינה

העם

המילחמה האווילית ביותר

אילו החליטו אפקימואים על מעללי גינגים האן, לא היה זה יותר מגוחך

היה זה כאילו החליטו שישה אסקיי מואים שאין אמת בטענה שג'ינגים האן העליב את קורבנותיו לפני שכרת את ראשיהם והערים אותם בפיראט מידות של גולגולות.

שישה אמריקאים מיקריים, שאינם יודעים דבר, החליטו שבשיחה מסויימת לא אמר אריאל שרון דבר מסויים. או מה?

להרוג בסבינים. גם אילו החליט טו המושבעים שהשבועון טיים (ראה עמוד 5) השמיץ את שרון בדרך, לא היה זה משנה דבר. שרון יכול היה לערוך לעצמו תהלוכת ניצחון, כמו קיסר רומי החוזר ממלחמה עטורת ניצחון, אך הציבור הישראלי יודע את האמת, וההיסטוריה כבר חרצה את דינה.

מילחמת-הלבנון — מילחמה שאותה יום אריאל שרון בעזרת ראש ממשלה כושל וחבורת-אפסים שהתחפשה כממשלה — היתה פשע.

היא היתה פשע בתפיסתה ובביצועה.

לפי התפיסה שהיתה מונחת ביסודו, התכוון שרון להשליט בלבנון דיקטטורה של באשיר אל-ג'מאיל ומיץ לגת הפלאנגות. הפלאנגות ביצעו עוד לפניכן מעשייטבח נוראיים, שבאחד מהם היה נוכח ערראיה ישראלי בניי מין בן-אליעזר.

הפלאנגות לא הסתירו את כוונתם להבריח מלבנון את חצי מיליון הפלתיים הפלסטיניים. הדברים נאמרו לישיב ראלים בגלוי ובפה מלא, בתוספת הסבר שהמונים יכירו בכוחה. פסקדין מגוחך. כאשר החליט אריאל שרון, בעזרת רמטכ"ל הלוקה באישיפות מוסרית, ראש-משלה ש חי בעננים וממשלה ירופסת, להכניס את אנשיהפלאנגות למחנות-הפליטים. הוא היה מוכרח לדעת שיהיה טבח, שהרי זאת היתה הכוונה מלכתחילה.

לכן אין שום חשיבות לשאלה אם שרון אמר או לא אמר לראשי הפלאנגות שצריכים "לנקום" את מות באשיר. הרצח המזוני היה חלק מתוכנית המילחמה עצמה, ומלכתחילה. פסקהדין של המושבעים האמריקאים לא היה טוב או רע. הוא היה פשוט חסר כל חשיבות, הוא היה מוגחך.

השבוע הסתיימה ההצגה התפלה. מכל מילחמתיו של אריאל שרון, היתה זו האווילית ביותר.

אך לפחות לא נהרג בה איש.

מיפלגות

"קותר" קטנוני

תרגיל לאימבריק, לא מועיל, ורק מזיק

חידה ישראלית: איך קורה שישל של הליכוד (מיכה רייסר), שישל טענות נגד ראש-משלה הממערך, פונה לשרהחוק, שגם הוא מהליכוד? סיפורהמעשה: במסיגרת המאבק נגר שיעוץ פרס, שעליו החליטה צמרת חרות (העולם הזה 23.1), הורה סגן שרהחוק, רוני מילוא, לח"כ רייסר "להתלבש על אינפלציית היועצים של פרס". מילוא הניח שריסר נבון דיו כדי למצוא את הדרך הנאותה לעשות זאת. הפירסומים על גלריית היועצים של קיצוצים בתקציב ודיבורים על מנגנונים מנופחים. מלאכתו של ח"כ רייסר נראתה ריקלה.

(המשך בעמוד 14)

העולם הזה 2474

הצמד שמיר-מילוא מנהל מדיניות-חוז עצמאית משלו, בנוסח גאולה כהן

ענוג הנדסה הלך למישרו, ועובדים במישרד שדיווחו על כך העולם הזה, סיפרו שהוא נראה כשרוי בהלם. לעובדיו אמר שנטפלו עליו לשוא, ושיחסו לירוקים היה בריוק בהתאם לקו של השר. בישיבת ועדהעובדים, שנערכה יומיים אחרי השיחה הזאת, דנו באורח כללי ביחס של שמיר-מילוא לעובדים הוותיקים, וטוכם ליצור קשר עם ראשי ההסתדרות וה"מפלגה" (הכוונה, כמובן, למפלגת העבודה), כדי למנוע התנכלות לעובדים שאינם משתייכים לתנועת החרות.

האווירה במישרד היא קשה למדי. רובם המכריע של העובדים מקורבים למפלגת העבודה, או אפילו חברים בה באורח רישמי. שורה ארוכה של שרים מפא"יניקים דאגה לכך שרק אנשי שלומם יגיעו לצמרת המישרד ולתפקידים בכירים בחוץ-לארץ. הרגשת הקיפוח של חברי מפלגות אחרות ככלל, ואנשי חרות במיוחד, היתה מוצדקת בהחלט. ההשי

מירכוד השלום

תייכות האירגונית למפלגת העבודה קבעה יותר מאשר הריעות. אנשי חרות, לעומת זאת, פשוט לא התקבלו למשרדהחוק, או מצאו את עצמם בתפקידים נחרתים לעומת כישוריהם, ובהשוואה לאחרים.

"תעשה ספורט!"

כתבים, הנתקלים בח"כ רוני מילוא במיזון הכנסת, מרבים לשבח את ההומור והמוזג הידידותי של סגן-שר החוץ הצעיר (36). גם אנשים הרחוקים מאוד מחרות מעריכים, בקשה להבין מדוע נטפלים לרוני, ומכמשים את שמו לשוא.

יש להניח שרוב הכתבים האלה לא היו בביע השבוע, כששרהמישטרה חיים בר-לב ענה על שאלות הנוגעות לשירות בתי-הסוהר. באחת מהן נשאל בר-לב על התנאים בבית הסוהר בנו בשכם, בו תלואים אסירי מוליטיים רבים. בר-לב ביקר בכלל זה ב-1984. והבטיח לפעול לשיפור התנאים. בתשובתו לשאלתה סיפר בר-לב, שהוא אומנם קינים את הבטיחתו, והכניס כמה שיפורים.

בין השאר דולל מיספר המיטות בחדר, הונפקו סדינים, אושרה החזקת מקלטי-רדיו, עודכן סכום הכסף לרכישת מוצרים בקוטינה, נוסף יום אחד לביקורים, נעשו סידורים לתפני לה בציבור.

בשלביו בביע, כשלונו של השר, נמצאים כוורים נוספים, והתקנת שירותים בחצרות הסיוולים ומתקנים אחרים מסוג זה.

המידע הזה הקפיץ ממקומו את ח"כ מחרות, בנימת קול לגלגנית שאל מילוא את בר-לב: מה בקשר למיזון אווירי? בר-לב נשא את עיניו מהניירות שלפניו, וישאל: "היור התערב". אני מצטער, אתה לא צריך להשיב. בר-לב נעץ במילוא עיניים מלאות-בוז: אני לא צריך להשיב, אבל אני רוצה. חברה-הכנסת רוני מילוא, תהיה גבר, תעשה ספורט — תנסה להיות 24 שעות עם עוד 20 אנשים. בחדר סגור. אני מצוץ לסגן-השר: תספור שם 24 שעות, ואחר כך תדבר על מיזון-אוויר."

לפני שבועות אחרים זומן סמנכ"ל מישרד החוץ לענייני אירופה, ישעיהו ענוג, לשיחה בלישכת שר החוץ וממלא-מקום ראש-הממשלה, יצחק שמיר. בשיחה נכח גם סגנו של שמיר ונושא כליו העיקרי בתנועת החרות, ח"כ רוני מילוא.

ענוג הוא דיפלומט ותיק, מיקצוען, ששירת במדינות רבות בעולם — בין השאר בארצות-הברית, בבריטניה ובקנדה — בתפקידי ציר ושגריר. מקור רביו מספרים, שאין לאיש ריעות פוליטיות מוצקות ביותר. הוא רואה עצמו כסביבל סרוונט (עובד-מדינה), שעליו לשרת כל ממשלה בצורה המושגת למת ביותר, מבלי להקשות יתר-עליהמידה על הכיוון המדיני, או אפילו על הסיגנון המוכתב לו מלמעלה.

ענוג הוא יליד איזור-מריכה ברומניה, שעבר פעמים רבות מיד ליד, וכתוצאה מצירוף-מקרים היסטוריים זה הוא גם מדבר את רוב השפות האי-רופיות, כמעט בלי מיבטא זר. עובדה זאת, ונימוסיו הטובים והחלקלקים-משהו, וכשריו עבורו את הקרקע מקתלמית מדי, בשנים האחרונות ירדה, ענוג לא עסק כלל בפוליטיקה פנימית ישראלי, ולא היה פעיל במיוחד בשום מפלגה. הברסים שלו סכרו, בדרך כלל, שנאמנותו לקו הפוליטי שלהם היא ללא פגם. ההשערה הזאת היתה די מוצדקת. ענוג איננו סבור, שמתפקידו לזעזע מוסדות-יעולם, או להציע דרכים משלו לפיתרון.

הגישה הפרגמטית הזאת לחיים במישרדהחוק היתה משתלמת למדי. בשנים האחרונות ירדה, אומנם, קרנו של מישרדהחוק, עקב הפעילות הרבה של ראשי הממשלות בישראל בנושאי-חוץ (בעיקר בימי מנחם בגין וגולדה מאיר). אלא שאחרי כתיבתו של בגין, ובחירתו של שמיר כראש-משלה ושרהחוק, שוקמה, במידה מסויימת, יוקרתו של המישרד.

כיום קיימת הפרדה כמעט מוחלטת בין מישרדהחוק למישרד ראש-הממשלה. שימעון פרס מקדיש את רוב זמנו לנושאי פנים וכלכלה, ויש אומרים שהוא נוטל על עצמו את מירב האחריות משרה-אוצר, יצחק מודעי. רבין סגר לגמרי בפני פרס את מישרדהחוק, ואילו מישרדהחוק בתנועת החרות.

צירפוש של מילוא למישרד חזקה, כמובן, את הנטייה להיכרל במישרד ראש-הממשלה ולנהל מדיניות חוץ פחות או יותר עצמאית.

השיחה בין ענוג לשר ולסגנו היתה קצרה ובלתי-ניעמה. אנשי הדרג הפוליטי סכרו, ש ענוג נקט נימה מתונה מדי בשיחתו המפורסמת עם נציגי הירוקים מגרמניה. מילוא טען, שענוג התי עם מהוראות מפורשות, לדרחוף לגרמנים את אחריותם לשואה לתוך הגרון. ענוג התגונן, הבא כראייה את העובדה שהירוקים התלוננו עליו בכל כליהתקשורת.